

изпъват нозе във въздуха. Един бял жребец тича тревожно насам-натам и носи на седлото си конник без глава. Бледи звезди почват да се оглеждат в тъмните локви кръв. Българите се прегръщат и плачат от радост. Те не могат да повярват на чудото, което бе станало. Родина им бе спасена. Бог ги бе запазил. Бе им дарил нечувана до сега победа.

Архимандрит Иоаким обсъжда молебен на открито. Всички се събират около него, гологлави, смирили, със скръстени в благодарност ръце. Заграден от живите си войводи, Иоан Асен е свел чело в дълбоко благо-честие. Сърцито му у препълнено с благодарности

Светите 40 мъченици им бяха дали помощта си.

Той кол²ичичи, заедно с цялата си войска.

И отпрати смирено възхвала томува, без когото ни дума, ни дело се изпълнява.

30.

Боят бе траял цял ден. Надвечер в лагера на победителите лумнаха огньовете. Целебници дивеха ранените и ги превързваха, след като изваждаха остатъците от страли и желязо. Други погребваха мъртвите, за да не избухнат болести от изоставената леш. Трети стояха на стража край обезоръжените пленници и водеха разговори с тях. Подхвърляха им из-закачки и насмешки, укори или закани. Ромей и наемници тръпнеха, безропотно примирени с тежкия си жребей. Затворен в шатрата си, заедно с императрицата и децата, отрупан със железни вериги кир Тодор изживяваше последните си мигове, смръзен в нечовешка уплаха.

Какво го очакваше? Смърт? Робство?

А едно бе сигурно: на пленен чужд ^{вожд} обичаят налагаше да бъдат извадени очите. И той гледаше със своето сърце, за последен път, образа на близките си, сякаш искаше да ги запечати завинаги в паметта си.

Императрица Мария и децата се бяха притиснали край него, разтърсвани от глухи и отчаяни ридания.